

ΤΟ ΕΛΕΓΚΤΙΚΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ

ΣΕ ΟΛΟΜΕΛΕΙΑ

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του, στις 5 Μαρτίου 2014, με την εξής σύνθεση : Ιωάννης Καραβοκύρης, Πρόεδρος, Νικόλαος Αγγελάρας, Ιωάννης Σαρμάς, Ανδρονίκη Θεοτοκάτου, Σωτηρία Ντούνη, Μιχαήλ Ζυμής, Ευφροσύνη Κραμποβίτη και Γαρυφαλλιά Καλαμπαλίκη, Αντιπρόεδροι, Μαρία Βλαχάκη, Γεώργιος Βοΐλης, Γεωργία Μαραγκού, Βασιλική Ανδρεοπούλου, Μαρία Αθανασοπούλου, Ασημίνα Σαντοριναίου, Ελένη Λυκεσά, Σταμάτιος Πουλής, Δημήτριος Πέππας, Δέσποινα Καββαδία - Κωνσταντάρα, Αγγελική Μυλωνά, Γεωργία Τζομάκα, Αργυρώ Λεβέντη, Χριστίνα Ρασσιά, Θεολογία Γναρδέλλη, Βιργινία Σκεύη, Κωνσταντίνος Εφεντάκης, Αγγελική Μαυρουδή, Βασιλική Σοφιανού, Αγγελική Πανουτσακοπούλου, Δημήτριος Τσακανίκας (εισηγητής) και Ευφροσύνη Παπαθεοδώρου, Σύμβουλοι (οι Αντιπρόεδροι Φλωρεντία Καλδή και Ευάγγελος Νταής και οι Σύμβουλοι Χρυσούλα Καραμαδούκη, Άννα Λιγωμένου, Κωνσταντίνος Κωστόπουλος, Ευαγγελία - Ελισάβετ Κουλουμπίνη, Κωνσταντίνα Ζώη, Στυλιανός Λεντιδάκης και Δέσποινα Τζούμα απουσίασαν δικαιολογημένα).

ΓΕΝΙΚΟΣ ΕΠΙΤΡΟΠΟΣ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ : Διονύσιος Λασκαράτος.

ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ : Ιωάννα Αντωνογιαννάκη, Γενική Συντονίστρια, που ασκεί και καθήκοντα αναπληρώτριας Επιτρόπου στην Υπηρεσία Επιτρόπου στη Γραμματεία του Ελεγκτικού Συνεδρίου.

Για να δικάσει την από 12.9.2012 (Α.Β.Δ. .../13.9.2012) αίτηση α) της Ε., χήρας ... Κ., και β) της Σ., θυγατέρας ... Κ. , κατοίκων ... (οδός), οι οποίες παραστάθηκαν δια δηλώσεως του άρθρου 133 παρ. 2 του Κώδικα

Διοικητικής Δικονομίας της πληρεξούσιας δικηγόρου τους Αναστασίας Χατζητζανή (Α.Μ/Δ.Σ.Α. 13087),

κ α τ ά του Ελληνικού Δημοσίου, το οποίο εκπροσωπεί ο Υπουργός Οικονομικών, που παραστάθηκε δια του Συμβούλου του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους Κωνσταντίνου Κατσούλα.

Με την υπό κρίση αίτηση ζητείται η αναίρεση της 3445/2011 απόφασης του ΙΙ Τμήματος του Ελεγκτικού Συνεδρίου, με την οποία έγινε δεκτή η από 9.3.2010 ανακοπή του Ελληνικού Δημοσίου και ακυρώθηκε η διαδικασία αναγκαστικής εκτέλεσης που επισπεύθηκε από τις αναιρεσεύουσες εις βάρος του αναιρεσιβλήτου δυνάμει του 1/4.3.2010 πρώτου απογράφου εκτελεστού με επιταγή προς εκτέλεση της 1164/2000 απόφασης του ως άνω Τμήματος του Ελεγκτικού Συνεδρίου.

Κατά τη συζήτηση που ακολούθησε το Δικαστήριο άκουσε:

Τον Σύμβουλο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, για το αναιρεσίβλητο Ελληνικό Δημόσιο, που ζήτησε την απόρριψη της αίτησης αναίρεσης και

Τον Γενικό Επίτροπο της Επικρατείας στο Ελεγκτικό Συνέδριο, ο οποίος πρότεινε την απόρριψη της αίτησης αναίρεσης.

Μετά τη δημόσια συνεδρίαση το Δικαστήριο συνήλθε σε διάσκεψη με την παρουσία των δικαστών που έλαβαν μέρος στη συζήτηση της υπόθεσης, εκτός από τους Αντιπροέδρους Νικόλαο Αγγελάρα, Ιωάννη Σαρμά, Σωτηρία Ντούνη και Ευφροσύνη Κραμποβίτη και τους Συμβούλους Γεώργιο Βοΐλη,

Γεωργία Τζομάκα, Θεολογία Γναρδέλλη, Βιργινία Σκεύη και Βασιλική Σοφιανού που απουσίασαν λόγω κωλύματος.

Αφού μελέτησε τα σχετικά έγγραφα και

Σκέφθηκε σύμφωνα με το νόμο,

Αποφάσισε τα εξής :

1. Η υπό κρίση αίτηση για αναίρεση της 3445/2011 οριστικής απόφασης του II Τμήματος του Ελεγκτικού Συνεδρίου, για τη συζήτηση της οποίας καταβλήθηκε το νόμιμο παράβολο (βλ. το υπ' αριθμ. ..., Σειράς Α', έντυπο γραμματίο του Δημοσίου), έχει ασκηθεί εμπροθέσμως και κατά τα λοιπά νομοτύπως. Επομένως, πρέπει να γίνει τυπικά δεκτή και να ερευνηθεί περαιτέρω κατά το βάσιμο των λόγων αυτής.

2. Με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση έγινε δεκτό ότι η κατάσταση αμετάκλητη (με την 1645/2004 απόφαση της Ολομέλειας) 1164/2000 απόφαση του II Τμήματος του Ελεγκτικού Συνεδρίου, με την οποία, κατά παραδοχή ασκηθείσας έφεσης του ήδη αποβιώσαντος συζύγου και πατέρα των αναιρεσειουσών, συνταξιούχου δικαστικού λειτουργού, μεταρρυθμίστηκε η εκδοθείσα οίκοθεν από το Διευθυντή της 42^{ης} Διεύθυνσης του Γ.Λ.Κ. .../1.3.1999 πράξη αναπροσαρμογής της σύνταξής του και ορίστηκε η αναπροσαρμοζόμενη, με την ως άνω πράξη, σύνταξη πληρωτέα σε αυτόν από 1.1.1997 από το Δημόσιο, δηλαδή από την ημερομηνία έναρξης του θεσπιζόμενου με το ν. 2521/1997 μισθολογίου των εν ενεργεία δικαστικών λειτουργών και όχι από 1.9.1997 που όριζε το άρθρο 24 του ν. 2592/1998, δεν μπορεί να αποτελέσει εκτελεστό τίτλο διότι είναι αμιγώς διαπλαστική και

στερείται καταψηφιστικού χαρακτήρα, ενώ, σε κάθε περίπτωση, δεν ενσαρκώνει εκκαθαρισμένη απαίτηση, αφού το ποσό της δεν είναι ακριβώς καθορισμένο στην απόφαση ούτε μπορεί να εξευρεθεί με τη διενέργεια μαθηματικών πράξεων, αλλά αντιθέτως απαιτείται, μη επιτρεπώς κατά το άρθρο 916 του ΚΠολΔ, η προσφυγή σε στοιχεία κείμενα εκτός του τίτλου και ειδικότερα στην προσκομιζόμενη από τις αναιρεσείδουσες .../2.7.2010 βεβαίωση της 45^{ης} Διεύθυνσης του Γ.Λ.Κ.. Με τις παραδοχές αυτές, η αναιρεσιβαλλομένη έκανε δεκτή ανακοπή του ανακόπτοντος και ήδη αναιρεσίβλητου Ελληνικού Δημοσίου και ακύρωσε τη διαδικασία αναγκαστικής εκτέλεσης που επισπεύθηκε σε βάρος του δυνάμει του .../4.3.2010 πρώτου απογράφου εκτελεστού με επιταγή προς εκτέλεση της 1164/2000 απόφασης του II Τμήματος του Δικαστηρίου τούτου.

3. Με την ένδικη αίτησή τους, οι αναιρεσείδουσες επιδιώκουν την εξαφάνιση της αναιρεσιβαλλομένης προβάλλοντας δύο λόγους αναιρέσεως. Με το πρώτο λόγο αναιρέσεως προβάλλεται ότι η αναιρεσιβαλλομένη κατά παράβαση νόμου και ειδικότερα των άρθρων 20 παρ. 1 του Συντ., 6 παρ. 1 της Ευρωπαϊκής Σύμβασης για τα δικαιώματα του Ανθρώπου (Ε.Σ.Δ.Α.) και 2 παρ. 3 του Διεθνούς Συμφώνου για τα ατομικά και Πολιτικά Δικαιώματα, που περιχαράκωνουν το δικαίωμα δικαστικής προστασίας όχι μόνο με τη μορφή της δεσμευτικής διάγνωσης του δικαιώματος αλλά και με εκείνη της τελικής αναγκαστικής εκτέλεσης της δικαστικής απόφασης, έκρινε ότι η επί εφέσεως εκδοθείσα 1164/2000 απόφαση του II Τμήματος του Δικαστηρίου τούτου, δεν μπορεί να αποτελέσει εκτελεστό τίτλο κατά την έννοια του άρθρου 904 Κ.ΠολΔ με την αιτιολογία ότι είναι αμιγώς διαπλαστική του συνταξιοδοτικού

δικαιώματος του δικαιοπαρόχου τους, διότι με αυτή δεν επιδικάζεται αξίωση αλλά προσδιορίζεται μόνο ο χρόνος έναρξης καταβολής της κατ' αύξηση αναπροσαρμοσθείσας με την .../1.3.1999 πράξης του Διευθυντή της 42^{ης} Διεύθυνσης του Γ.Λ.Κ. σύνταξής του. Κατά τις αναιρεσεύσεις, όφειλε η προσβαλλόμενη απόφαση, υπό το πρίσμα των ανωτέρω διατάξεων, να δεχθεί ότι η 1164/2000 απόφαση του II Τμήματος συνιστά εκτελεστό τίτλο δεδομένου ότι εκτός από τη διαπλαστική της φύση έχει συνάμα και καταψηφιστικό χαρακτήρα, αφού στο διατακτικό της, εκτός από τον προσδιορισμό του χρόνου έναρξης καταβολής της αναπροσαρμοζόμενης με την ως άνω πράξη του Γ.Λ.Κ. σύνταξης του δικαιοπαρόχου τους συνταξιούχου δικαστικού λειτουργού, εμπεριέχεται και πολιτειακή επιταγή προς τα αρμόδια όργανα της Πολιτείας να πληρώσουν από το χρόνο αυτό τα ποσά της ανωτέρω αναπροσαρμοσθείσας σύνταξης. Με το δεύτερο λόγο της κρινόμενης αίτησης προβάλλεται ότι η αναιρεσιβαλλομένη εσφαλμένως απεφάνθη ότι η ανωτέρω 1164/2000 απόφαση του Τμήματος δεν ενσαρκώνει εκκαθαρισμένη απαίτηση, καθόσον στην απόφαση αυτή προσδιορίστηκε τόσο το ύψος της καταβλητέας στο δικαιοπάροχο των αναιρεσειουσών σύνταξης όσο και το χρονικό διάστημα κατά το οποίο αυτή θα έπρεπε να καταβληθεί, τα δε αρμόδια όργανα του Γ.Λ.Κ. είχαν στη διάθεσή τους όλα τα στοιχεία προκειμένου να υπολογίσουν το καταβλητέο ποσό κατά το κρίσιμο χρονικό διάστημα (1.1.1997 έως 31.8.1997), ενώ, σε κάθε περίπτωση, τυχόν σφάλμα, που παρεισέφρυνε με την ανωτέρω απόφαση στον υπολογισμό της απαίτησης, δεν επηρεάζει το κύρος της επιταγής διότι ακόμα και αν αυτή

έγινε για ποσό μεγαλύτερο από το πράγματι οφειλόμενο, ακυρότητα επέρχεται μόνο για το επιπλέον ποσό.

4. Το Σύνταγμα ορίζει στο άρθρο 20 παρ. 1 ότι: «Καθένας έχει δικαίωμα στην παροχή έννομης προστασίας από τα δικαστήρια και μπορεί να αναπτύξει σ' αυτά τις απόψεις του για τα δικαιώματα ή συμφέροντά του, όπως νόμος ορίζει», στο άρθρο 94 παρ. 4, ότι: «... Οι δικαστικές αποφάσεις εκτελούνται αναγκαστικά και κατά του Δημοσίου, των οργανισμών τοπικής αυτοδιοίκησης και των νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου, όπως νόμος ορίζει» και στο άρθρο 95 παρ. 5, ότι: «Η διοίκηση έχει υποχρέωση να συμμορφώνεται προς τις δικαστικές αποφάσεις. Η παράβαση της υποχρέωσης αυτής γεννά ευθύνη για κάθε αρμόδιο όργανο, όπως νόμος ορίζει. Νόμος ορίζει τα αναγκαία μέτρα για τη διασφάλιση της συμμόρφωσης της διοίκησης». Σε εκτέλεση των ως άνω διατάξεων εκδόθηκε ο ν. 3068/2002 «Συμμόρφωση της Διοίκησης προς τις δικαστικές αποφάσεις ...» (ΦΕΚ Α' 274), που προβλέπει, στο άρθρο 1, ότι το Δημόσιο, οι οργανισμοί τοπικής αυτοδιοίκησης και τα λοιπά ν.π.δ.δ. έχουν υποχρέωση να συμμορφώνονται απροφάσιστα και χωρίς καθυστέρηση προς τις δικαστικές αποφάσεις, ως δικαστικές δε αποφάσεις νοούνται όλες οι αποφάσεις όλων των δικαστηρίων που παράγουν υποχρέωση συμμόρφωσης ή είναι εκτελεστές, σύμφωνα με τις οικείες δικονομικές διατάξεις και τους όρους που τάσσονται με αυτές, στο άρθρο 3, τη διαδικασία επιβολής ειδικής κύρωσης σε βάρος της Διοίκησης (με τη μορφή καταβολής χρηματικού ποσού στον ενδιαφερόμενο) σε περίπτωση αδικαιολόγητης καθυστέρησης, παράλειψης συμμόρφωσης καθώς και άρνησης συμμόρφωσης προς τις δικαστικές αποφάσεις

και τέλος στο άρθρο 4 την αναγκαστική εκτέλεση των καταψηφιστικών αποφάσεων σύμφωνα με τις διατάξεις του 8^{ου} βιβλίου του Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας. (βλ. εισηγητική έκθεση στο σχέδιο νόμου, σελ. 1, 2). Περαιτέρω, ο Κώδικας Διοικητικής Δικονομίας (ν. 2717/1999, ΦΕΚ Α'), που, όπως ήδη εκτέθηκε, εφαρμόζεται μετά τις 4.7.2006 και στις ενώπιον του Ελεγκτικού Συνεδρίου δίκες, διαχωρίζει εννοιολογικά τα ένδικα βοηθήματα της προσφυγής και της αγωγής, βάσει του αιτήματος του ένδικου βοηθήματος και της αντίστοιχης εξουσίας του δικαστηρίου σε περίπτωση παραδοχής του. Ειδικότερα, στην περίπτωση της προσφυγής, το Δικαστήριο προβαίνει στην ολική ή μερική ακύρωση είτε στην τροποποίηση της προσβαλλόμενης πράξης (βλ. άρθρα 68 παρ. 2 και 79 παρ. 2), ενώ στην περίπτωση της αγωγής, το Δικαστήριο προβαίνει είτε στην καταψήφιση της αξιούμενης χρηματικής παροχής ή στην αναγνώριση της αντίστοιχης αξίωσης (βλ. άρθρα 71 παρ. 1, 73 παρ. 2 και 80). Ακολούθως, ο ίδιος Κώδικας ορίζει στο μεν άρθρο 198, ότι: «1. Οι διοικητικές αρχές οφείλουν με θετικές ενέργειες ή με αποχή από κάθε αντίθετη ενέργεια, να συμμορφώνονται προς το περιεχόμενο των αποφάσεων, οι οποίες εκδίδονται για διαφορές που άγονται προς επίλυση με άσκηση προσφυγής. 2. Η παράλειψη διοικητικής αρχής προς συμμόρφωση σύμφωνα με τα οριζόμενα στην προηγούμενη παράγραφο, έχει ως συνέπεια, για τον παραβάτη, εκτός από την κατ' άρθρο 259 του Ποινικού Κώδικα ποινική του δίωξη, και την προσωπική του ευθύνη προς αποζημίωση» και στο άρθρο 199, ότι: «1. Οι τελεσίδικες, οι ανέκκλητες και οι προσωρινώς εκτελεστές καταψηφιστικές αποφάσεις, οι οποίες εκδίδονται για διαφορές που άγονται προς

επίλυση με την άσκηση αγωγής, αποτελούν τίτλο εκτελεστό κατά το άρθρο 904 του Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας. Ο εκτελεστήριος Τύπος δίνεται σε αυτές σύμφωνα με τα οριζόμενα στο άρθρο 918 του ίδιου Κώδικα. Οι παραπομπές γίνονται στις διατάξεις του Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας, όπως αυτές εκάστοτε ισχύουν. 2. Ως προς το, κατά περίπτωση, επιτρεπτό της αναγκαστικής εκτέλεσης των κατά την προηγούμενη παράγραφο καταψηφιστικών αποφάσεων και τη Διαδικασία της εκτέλεσής τους, εφαρμόζονται αναλόγως οι εκάστοτε ισχύουσες διατάξεις για την Αναγκαστική εκτέλεση των καταψηφιστικών αποφάσεων των πολιτικών δικαστηρίων. ... 4. Οι τελεσίδικες και οι ανέκκλητες αναγνωριστικές αποφάσεις καθίστανται καταψηφιστικές με πράξη του προέδρου του δικαστηρίου που τις εξέδωσε, εφόσον καταβληθεί το κατά το άρθρο 274 τέλος δικαστικού ενσήμου (όπως η παρ. 4 προστέθηκε με το άρθρο 33 του ν. 3900/2010)».

5. Από τις ανωτέρω διατάξεις συνάγεται ότι το θεσπιζόμενο στο άρθρο 20 παρ. 1 του Συντάγματος θεμελιώδες δικαίωμα της δικαστικής προστασίας τότε μόνο εκπληρώνει το σκοπό του, όταν είναι πλήρες και αποτελεσματικό. Σύμφωνα και με τη σχετική νομολογία του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου, το δικαίωμα σε δίκαιη δίκη, που θεσπίζεται στο άρθρο 6 παρ. 1 της Ευρωπαϊκής Σύμβασης Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (βλ. και το ομοίου περιεχομένου άρθρο 14 παρ. 1β του Διεθνούς Συμφώνου για τα Ατομικά και Πολιτικά Δικαιώματα που κυρώθηκε με το ν. 2462/1997), θα ήταν μάταιο (ανώφελο), αν το εθνικό δικαιοσύνη ενός συμβαλλόμενου (στην Ευρωπαϊκή Σύμβαση Δικαιωμάτων του Ανθρώπου, που κυρώθηκε τόσο με το ν. 2329/1953

όσο και με το ν.δ. 53/1974), κράτους επέτρεπε να παραμένει αναποτελεσματική, προς βλάβη ενός διαδίκου, μία τελεσίδικη και ως εκ τούτου δεσμευτική δικαστική απόφαση. Αναμφισβήτητα, η πραγματική προστασία του διαδίκου στο πλαίσιο της διοικητικής δικαιοδοσίας και η αποκατάσταση της νομιμότητας συνεπάγονται την υποχρέωση για τη Διοίκηση να συμμορφώνεται προς τις δικαστικές αποφάσεις (βλ. ΕΔΔΑ Hornsby κατά Ελλάδος, απόφαση της 19 Μαρτίου 1997, και Πανταλέων κατά Ελλάδος, απόφαση της 10 Μαΐου 2007). Προς το σκοπό αυτό, της διασφάλισης δηλαδή της αποτελεσματικότητας της έννομης προστασίας, ο συνταγματικός νομοθέτης με τα άρθρα 94 παρ. 4 και 95 παρ. 5 του Συντάγματος και σε εκτέλεση των ανωτέρω διατάξεων ο κοινός νομοθέτης με τα άρθρα 3 και 4 του ν. 3068/2002 και αντιστοίχως 198 και 199 του Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας, καθιερώνει και συγχρόνως αντιδιαστέλλει τις έννοιες της «υποχρέωσης της Διοίκησης σε συμμόρφωση προς τις δικαστικές αποφάσεις» και της «εκτελεστότητας» των δικαστικών αποφάσεων. Συγκεκριμένα, η αναγκαστική εκτέλεση - η ικανοποίηση αξιώσεων δια της κρατικής επιβολής, δηλαδή με τα όργανα και τα μέσα που προβλέπονται στο Κεφάλαιο περί Αναγκαστικής Εκτέλεσης του Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας- προϋποθέτει την ύπαρξη εκτελεστού τίτλου, εγγράφου δηλαδή που ενσαρκώνει αξίωση δυναμένη να ικανοποιηθεί με αναγκαστική εκτέλεση. Η εκτελεστότητα, συνεπώς, ως έννομη συνέπεια, δεν προσδίδεται σε όλες ανεξαιρέτως τις δικαστικές αποφάσεις, αλλά εξαρτάται από τη φύση του διατακτικού της απόφασης, δηλαδή από το εάν το διατακτικό της απόφασης είναι πράγματι επιδεκτικό αναγκαστικής εκτέλεσης (βλ. Γέσιου Φαλτσή, Δίκαιον Αναγκαστικής Εκτελέσεως Ι, σελ. 48, 50). Κατά τη ρητή

γραμματική διατύπωση του άρθρου 199 του Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας, εκτελεστό τίτλο κατά την έννοια του άρθρου 904 του Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας αποτελούν μόνο οι καταψηφιστικές αποφάσεις που εκδίδονται για διαφορές που άγονται προς επίλυση με την άσκηση αγωγής. Αντιθέτως, η δικαστική απόφαση που εκδίδεται επί προσφυγής (η οποία δεν μπορεί να έχει ως αίτημα την καταψήφιση χρηματικού ποσού και κατά τούτο δεν υπόκειται σε τέλος δικαστικού ενσήμου, αλλά μόνο στην καταβολή του προσήκοντος παραβόλου) δεν μπορεί να αποτελέσει εκτελεστό τίτλο κατά την έννοια του άρθρου 904 του ΚΠολΔ. Ο εξαναγκασμός της οικείας διοικητικής αρχής να συμμορφωθεί προς το περιεχόμενο της απόφασης που εκδίδεται επί προσφυγής μπορεί να επιτευχθεί εμμέσως με την απειλή των κυρώσεων που προβλέπουν τα άρθρα 198 του Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας και 3 του ν. 3068/2002. Ειδικότερα, όσον αφορά στις ενώπιον του Ελεγκτικού Συνεδρίου δίκες, από τα ανωτέρω σε συνδυασμό με τις διατάξεις των άρθρων 66 του Κώδικα Πολιτικών και Στρατιωτικών Συντάξεων (π.δ. 169/2007) και 49 του π.δ. 1225/1981, που ορίζει ότι «Το δικαστήριο την νομικώς πλημμελή πράξιν ακυροί, εν όλω ή εν μέρει, ή μεταρρυθμίζει αναλόγως Την ουσιαστικώς εσφαλμένην πράξιν ακυροί ή μεταρρυθμίζει εντός των εν τη εφέσει ορίων, κρίνον επί της ουσίας της υποθέσεως» συνάγεται ότι το αρμόδιο Τμήμα, επιλαμβανόμενο έφεσης (που ταυτίζεται με την προσφυγή του Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας) κατά πράξης της συνταξιοδοτικής Διοίκησης, με την οποία απορρίπτεται εν όλω ή εν μέρει συνταξιοδοτικό αίτημα, ακυρώνει εν όλω ή εν μέρει ή μεταρρυθμίζει την πλημμελή συνταξιοδοτική πράξη, ώστε να διαμορφωθεί το ουσιαστικό περιεχόμενο του συνταξιοδοτικού δικαιώματος του

ενδιαφερομένου με τον καθορισμό του ύψους της καταβλητέας σύνταξης. Η έφεση στη Δικονομία του Ελεγκτικού Συνεδρίου (π.δ. 1225/1981 σε συνδυασμό με τον Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας), δεν αποτελεί ούτε λειτουργεί ως αγωγή. Κατά τούτο, αφενός δεν υπόκειται σε τέλος δικαστικού ενσήμου (ακριβώς, διότι δεν μπορεί να έχει ως αίτημα την καταψήφιση συγκεκριμένου χρηματικού ποσού), αλλά μόνο στην καταβολή του προβλεπόμενου παραβόλου, αφετέρου δε το άρθρο 60 παρ. 1 εδαφ. β' του Συνταξιοδοτικού Κώδικα, συνεπές προς το σύστημα ένδικης προστασίας, που καθιερώνεται στον Κώδικα αυτόν για την αμφισβήτηση της νομιμότητας της δράσης της συνταξιοδοτικής διοίκησης, απαγορεύει την πληρωμή τόκων σε κάθε ανεξαιρέτως περίπτωση, όταν συνταξιοδοτική διαφορά φέρεται για εξέταση στο Ελεγκτικό Συνέδριο με την άσκηση του ένδικου βοηθήματος της έφεσης. (βλ. Ολομ. Ελ. Συν. 27/2008). Κατά συνέπεια, η απόφαση του αρμοδίου Τμήματος του Ελεγκτικού Συνεδρίου που εκδίδεται επί εφέσεως έχει αποκλειστικά διαπλαστικό χαρακτήρα και δεν αποτελεί εκτελεστό τίτλο κατά την έννοια των άρθρων 199 του Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας και 904 του Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας, η εκτελεστότητα δε, ως ειδικότερη μορφή έννομης προστασίας, επιφυλάσσεται στην απόφαση που εκδίδεται επί καταψηφιστικής αγωγής, για την οποία έχει καταβληθεί το αναλογούν τέλος δικαστικού ενσήμου, με την οποία επιδιώκεται η καταδίκη του Ελληνικού Δημοσίου στην καταβολή ληξιπρόθεσμης και απαιτητής χρηματικής παροχής και στην οποία επιτρεπτός σωρεύεται αίτημα περί καταβολής τόκων. Άλλωστε, από μόνη τη διάταξη του άρθρου 61 παρ. 1 του Οργανισμού του Ελεγκτικού Συνεδρίου, σύμφωνα με την οποία «αι οριστικάί αποφάσεις των Τμημάτων του

Συνεδρίου είναι εκτελεσταί, επιτρεπομένου μόνον του κατ' άρθρον 58 ενδίκου μέσου της αναιρέσεως, όπου συγχωρείται η άσκησις τούτου», δεν μπορεί να συναχθεί ότι η απόφαση του Τμήματος που εκδίδεται επί εφέσεως παρέχει τη δυνατότητα στον ενδιαφερόμενο να κινήσει τη διαδικασία της αναγκαστικής εκτέλεσης, καθόσον α) η αναγκαστική εκτέλεση αποτελεί ιδιαίτερη μορφή έννομης προστασίας, για την οποία δεν προνοεί η Δικονομία του Ελεγκτικού Συνεδρίου, β) στην ως άνω διάταξη του άρθρου 61 του π.δ. 774/1980 δεν ορίζεται ότι οι οριστικές αποφάσεις των Τμημάτων του Συνεδρίου είναι εκτελεστές, «κατά την έννοια των άρθρων 904 επ. του Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας», του νομοθετήματος δηλαδή που θέτει τις προϋποθέσεις για το επιτρεπτό της αναγκαστικής εκτέλεσης, γ) σε κάθε περίπτωση, κατά το χρόνο θέσπισης της διάταξης αυτής η αναγκαστική εκτέλεση δικαστικών αποφάσεων που επιδικάζουν χρηματικές απαιτήσεις κατά του Ελληνικού Δημοσίου απαγορευόταν, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 8 του ν. 2097/1952, και δ) η διάταξη του άρθρου 122 του π.δ. 1225/1981, η οποία υπό τον τίτλο «Υποχρέωσις εκτελέσεως αποφάσεων» ορίζει, ότι «Η Διοίκησης έχει υποχρέωσιν συμμορφώσεως προς τας αμετακλήτους αποφάσεις του Ελεγκτικού Συνεδρίου», θα στερείτο περιεχομένου αν όλες οι αποφάσεις των Τμημάτων του Ελεγκτικού Συνεδρίου ήταν εξοπλισμένες με εκτελεστότητα. Ο ανωτέρω τρόπος οργάνωσης των ένδικων βοηθημάτων και η επιφύλαξη της εκτελεστότητας μόνο για τις αποφάσεις που εκδίδονται επί καταψηφιστικής αγωγής δεν αντίκειται στο άρθρο 20 του Συντάγματος ούτε στο άρθρο 6 της ΕΣΔΑ και 2 παρ. 3 του Διεθνούς Συμφώνου για τα Ατομικά και Πολιτικά Δικαιώματα, καθόσον η ανάγκη για παροχή αποτελεσματικής

(δραστικής) έννομης προστασίας δεν επιτυγχάνεται αποκλειστικά με τη δυνατότητα αναγκαστικής εκτέλεσης με βάση όλες ανεξαιρέτως τις αποφάσεις, αλλά εξυπηρετείται και με τον έμμεσο εξαναγκασμό της Διοίκησης σε συμμόρφωση. Εναπόκειται, άλλωστε, στον ενδιαφερόμενο διάδικο να επιλέξει το κατάλληλο για αυτόν ένδικο βοήθημα, αφού του παρέχεται η δυνατότητα να σωρεύσει στο δικόγραφο της προσφυγής και αγωγή ζητώντας την καταψήφιση συγκεκριμένου χρηματικού ποσού, ούτως ώστε -αποφεύγοντας τις πολλαπλές αυτοτελείς δίκες για την επίτευξη του τελικού του στόχου- να επιτύχει την απόκτηση τίτλου, προκειμένου να επισπεύσει τη διαδικασία της αναγκαστικής εκτέλεσης, ενώ μετά την από 4.7.2006 αναλογική εφαρμογή των διατάξεων του Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας και στις ενώπιον του Ελεγκτικού Συνεδρίου δίκες, μπορεί να ασκήσει και αυτοτελώς αγωγή, χωρίς να απαιτείται ως προϋπόθεση του παραδεκτού της η προηγούμενη διάγνωση της παρανομίας της συνταξιοδοτικής πράξης μέσω της διαγραφόμενης στο άρθρο 66 του Συνταξιοδοτικού Κώδικα (π.δ. 169/2007) διαδικασίας. Μειοψήφησαν οι Αντιπρόεδροι Ανδρονίκη Θεοτοκάτου και Μιχαήλ Ζυμής και οι Σύμβουλοι Μαρία Βλαχάκη, Βασιλική Ανδρεοπούλου, Ασημίνα Σαντοριναίου, Ελένη Λυκεσά και Χριστίνα Ρασσιά, οι οποίοι διατύπωσαν την ακόλουθη γνώμη: Η τελεσίδικη απόφαση του Ελεγκτικού Συνεδρίου, με την οποία ακυρώνεται ή μεταρρυθμίζεται συνταξιοδοτική πράξη του Γ.Λ.Κ., καθορίζεται το ύψος της οφειλόμενης μηνιαίας σύνταξης και υποχρεώνεται το Δημόσιο να καταβάλει στο δικαιούχο το ποσό της σύνταξης αυτής από μια συγκεκριμένη ημερομηνία και εφεξής, εκτός από την αδιαμφισβήτητη διαπλαστική της φύση, έχει ταυτόχρονα

και καταψηφιστικό χαρακτήρα και για το λόγο αυτόν αναδίδει ως επιπλέον έννομη συνέπεια την εκτελεστότητα και αποτελεί εκτελεστό τίτλο κατά το άρθρο 904 παρ. 2 περ. α' του ΚΠολΔ, σύμφωνα με το οποίο εκτελεστοί τίτλοι είναι μεταξύ άλλων οι τελεσίδικες καθώς και οι προσωρινά εκτελεστές αποφάσεις κάθε ελληνικού δικαστηρίου. Ο καταψηφιστικός χαρακτήρας μιας τέτοιας απόφασης μπορεί να προκύπτει είτε αμέσως, όταν στο διατακτικό της υπάρχει ρητή και σαφής σχετική διάταξη του τύπου «καταδικάζει το Δημόσιο να πληρώνει στον εκκαλούντα ...» ή «υποχρεώνει το Δημόσιο να πληρώνει στον εκκαλούντα ...» είτε και εμμέσως, όταν στο διατακτικό της διαλαμβάνεται ότι η κανονιζόμενη, αναπροσαρμοζόμενη ή ανακαθαριζόμενη με αυτήν ορισμένου ποσού μηνιαία σύνταξη θα είναι «πληρωτέα στον εκκαλούντα από ...», φράση από την οποία (σε συνδυασμό με τις λοιπές διατάξεις της απόφασης) συνάγεται ότι εμπεριέχεται σε αυτήν όχι μόνο ο προσδιορισμός του χρόνου έναρξης καταβολής της σύνταξης, αλλά και η πολιτειακή επιταγή προς τα αρμόδια όργανα του καθού η έφεση να πληρώσουν τα ποσά της κανονισθείσας ή ανακαθορισθείσας σύνταξης (βλ. Ολ. Ελ. Συν. 10^η Συν./24.2.1999, 7^η Γεν. Συν./19.3.2003, πρβλ. και αποφάσεις ΣτΕ 1350/2009, 1049/2006 ενδεικτικές της νομολογίας του Συμβουλίου της Επικρατείας και των Διοικητικών Δικαστηρίων για την εκτελεστότητα των αποφάσεων που εκδίδονται σύμφωνα με το άρθρο 7 παρ. 1 εδ. α' του ν. 702/1977 επί προσφυγής κατά πράξης οργάνων ασφαλιστικού οργανισμού, απορριπτικής ασφαλιστικού αιτήματος). Ωστόσο, πρέπει σε κάθε συγκεκριμένη υπόθεση να ερευνάται αν το διατακτικό της απόφασης, που φέρεται ως εκτελεστός τίτλος, είναι επιδεκτικό αναγκαστικής εκτέλεσης, δηλαδή δεν διαπλάθει απλώς την

έννομη σχέση αλλά επιδικάζει και συγκεκριμένη αξίωση και συνεπώς έχει όντως καταψηφιστικό χαρακτήρα.

6. Στην υπό κρίση υπόθεση, κατά την ανέλεγκτη περί τα πράγματα κρίση της προσβαλλόμενης απόφασης έγιναν δεκτά τα ακόλουθα: Ο δικαιούχος των αναιρεσιουσών, Επίτιμος Πρόεδρος του Ελεγκτικού Συνεδρίου, δικαιώθηκε με την .../1982 πράξη της τότε αρμόδιας 9^{ης} Διεύθυνσης του Γενικού Λογιστηρίου του Κράτους (Γ.Λ.Κ.) πολιτικής σύνταξης με βάση την από έτη 40-01-04 πραγματική συντάξιμη υπηρεσία του και το μισθό βαθμού Παρέδρου του Ελεγκτικού Συνεδρίου προσαυξημένο κατά 76% λόγω επιδόματος χρόνου υπηρεσίας. Με την .../1988 πράξη της ίδιας Διεύθυνσης αναπροσαρμόστηκε η σύνταξή του βάσει της ίδιας ως άνω συντάξιμης υπηρεσίας και το νέο βασικό μισθό του Παρέδρου του Ελεγκτικού Συνεδρίου που προβλεπόταν από το άρθρο 1 του ν. 1587/1986 (100.000 δρχ.) προσαυξημένο κατά 60% λόγω επιδόματος χρόνου υπηρεσίας και ορίστηκε σε 128.000 δρχ.. Με την .../1.3.1999 πράξη του Διευθυντή της 42^{ης} Διεύθυνσης του Γ.Λ.Κ. αναπροσαρμόστηκε εκ νέου η σύνταξή του με βάση τα μισθολογικά δεδομένα του ν. 2521/1997, ωστόσο ορίστηκε πληρωτέα από 1.9.1997, κατ' εφαρμογή του άρθρου 24 του ν. 2592/1998. Με την 1164/2000 απόφαση του II Τμήματος του Ελεγκτικού Συνεδρίου έγινε δεκτή η έφεσή του κατά της ως άνω .../1.3.1999 πράξης του Διευθυντή της 42^{ης} Διεύθυνσης του Γενικού Λογιστηρίου του Κράτους, μεταρρυθμίστηκε η προσβαλλόμενη πράξη και ορίστηκε η αναπροσαρμοσμένη με την ως άνω πράξη σύνταξή του, ποσού 473.600 δραχμών, πληρωτέα σε αυτόν από 1.1.1997 από το Δημόσιο Ταμείο,

από την ημερομηνία δηλαδή της έναρξης ισχύος του μισθολογίου των εν ενεργεία δικαστικών λειτουργών που θεσπίστηκε με το ν. 2521/1997. Κατά της απόφασης αυτής ασκήθηκε η από 19.10.2001 αίτηση αναίρεσης από το Ελληνικό Δημόσιο, ενώ λόγω του επισυμβάντος στις2001 θανάτου του διαδίκου, η δίκη που διεκόπη βίαια εκ του λόγου αυτού, επαναλήφθηκε αυτεπαγγέλτως μετά από κλήτευση των κληρονόμων του και ήδη αναιρεσειουσών. Με την 1645/2004 απόφαση της Ολομέλειας του Δικαστηρίου, απορρίφθηκε η ως άνω αίτηση αναίρεσης του Ελληνικού Δημοσίου και έτσι η 1164/2000 απόφαση του II Τμήματος κατέστη αμετάκλητη. Στη συνέχεια, το Γ.Λ.Κ. με την .../30.9.2004 πράξη της 45^{ης} Διεύθυνσης αρνήθηκε την εκτέλεση της 1164/2000 απόφασης του II Τμήματος, κατ' επίκληση του άρθρου 61 παρ. 3 του Συνταξιοδοτικού Κώδικα, με την αιτιολογία ότι οι αναιρεσείουσες δεν υπέβαλαν ως κληρονόμοι στο Γ.Λ.Κ. σχετική αίτηση διεκδίκησης των ως άνω διαφορών σύνταξης εντός προθεσμίας έξι μηνών από το θάνατο του δικαιοπαρόχου τους και συνεπώς το δικαίωμά τους για την είσπραξη των ποσών αυτών έχει παραγραφεί. Ένσταση των αναιρεσειουσών κατά του ως άνω εγγράφου της 45^{ης} Διεύθυνσης του Γ.Λ.Κ. απορρίφθηκε με την 1160/2006 Πράξη του Α' Κλιμακίου και στη συνέχεια έφεσή τους κατά της Πράξης αυτής απορρίφθηκε με την 1676/2009 απόφαση του I Τμήματος, με την αιτιολογία ότι απαραδέκτως ασκήθηκε η ως άνω ένσταση ενώπιον του Α' Κλιμακίου, το οποίο δεν έχει αρμοδιότητα να εξετάσει τη διαφορά αυτή, που απορρέει από την εκτέλεση δικαστικής απόφασης και δεν συνιστά διαφορά από την εκτέλεση διοικητικών πράξεων ή αποφάσεων κανονισμού σύνταξης ή την πληρωμή

αυτής, που κατά το άρθρο 63 του π.δ. 774/1980 υπόκειται σε ένσταση ενώπιον του Α΄ Κλιμακίου. Ακολούθως, από την Πρόεδρο του ΙΙ Τμήματος του Ελεγκτικού Συνεδρίου δόθηκε ο εκτελεστήριος τύπος στην 1164/2000 απόφαση του ΙΙ Τμήματος, κατά το άρθρο 918 του ΚΠολΔ και στη συνέχεια εκδόθηκε το .../4.3.2010 πρώτο απόγραφο εκτελεστό, αντίγραφο του οποίου επιδόθηκε κατά το άρθρο 924 του ΚΠολΔ στο ήδη αιτούν Ελληνικό Δημόσιο με επιταγή προς πληρωμή: (α) ποσού 9.128,10 ευρώ ή 3.110.400 δρχ., που αντιστοιχεί στη διαφορά μεταξύ της σύνταξης που ορίσθηκε-αναπροσαρμόσθηκε κατ' αύξηση με την ως άνω 1164/2000 απόφαση του Τμήματος (ποσού 473.600 δρχ.) και της μνημονευόμενης στην ίδια απόφαση αναπροσαρμοσθείσας σύνταξης βάσει των μισθολογικών δεδομένων του άρθρου 1 του ν. 1587/1986 (ποσού 128.000 δρχ.), πολλαπλασιαζόμενη επί τον αριθμό 9 (8 μήνες + επιδόματα εορτών Πάσχα και άδειας έτους 1997), για επιδικασθέν κεφάλαιο, (β) ποσού 16.757,86 ευρώ για νόμιμους τόκους επί του κεφαλαίου αυτού από 30.6.2004 (ημερομηνία δημοσίευσης της 1645/2004 απόφασης της Ολομέλειας, με την οποία απορρίφθηκε η αίτηση αναίρεσης του Ελληνικού Δημοσίου και κατέστη αμετάκλητη η εκτελούμενη απόφαση) μέχρι 8.3.2010 (ημερομηνία έκδοσης της επιταγής), (γ) ποσού 2.250 ευρώ για σύνταξη της επιταγής και (δ) ποσού 23 ευρώ για δαπάνη επίδοσης, ήτοι συνολικά ποσού 28.158,96 ευρώ και το συνολικό αυτό ποσό, αφαιρουμένου του κονδυλίου των τόκων, νομιμοτόκως από την επίδοση της επιταγής προς πληρωμή μέχρι την ολοσχερή εξόφληση. Το Ελληνικό Δημόσιο, επιδιώκοντας την ακύρωση της επισπευδόμενης σε βάρος του αναγκαστικής εκτέλεσης, άσκησε στις 10.3.2010 ανακοπή, προβάλλοντας,

μεταξύ άλλων, ότι η 1164/2000 απόφαση του II Τμήματος δεν αποτελεί εκτελεστό τίτλο κατά την έννοια του άρθρου 904 του ΚΠολΔ, και σε κάθε περίπτωση η περιεχόμενη σε αυτήν αξίωση δεν είναι εκκαθαρισμένη. Με τα δεδομένα αυτά, η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση έκανε δεκτή την ανωτέρω ανακοπή του ήδη αναιρεσιβλήτου και ακύρωσε την επισπευδόμενη σε βάρος του διαδικασία αναγκαστικής εκτέλεσης, με την αιτιολογία ότι α) η επί εφέσεως εκδοθείσα 1164/2000 απόφαση του II Τμήματος, με την οποία δεν επιδικάζεται αξίωση αλλά προσδιορίζεται μόνο ο χρόνος έναρξης καταβολής της κατ' αύξηση αναπροσαρμοσθείσας με την .../1.3.1999 πράξη της 42^{ης} Διεύθυνσης του Γ.Λ.Κ., είναι αμιγώς διαπλαστική και ως εκ τούτου δεν μπορεί να αποτελέσει εκτελεστό τίτλο κατά την έννοια του άρθρου 904 του ΚΠολΔ, αφού κατά το άρθρο 199 του Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας, που εφαρμόζεται μετά τις 4.7.2006 και στις ενώπιον του Ελεγκτικού Συνεδρίου δίκες, εκτελεστούς τίτλους, βάσει των οποίων νομίμως επισπεύδεται αναγκαστική εκτέλεση, αποτελούν μόνο οι καταψηφιστικές αποφάσεις που εκδίδονται μετά από άσκηση καταψηφιστικής αγωγής και καταβολή του αναλογούντος τέλους δικαστικού ενσήμου και β) σε κάθε περίπτωση, η απόφαση αυτή δεν περιέχει εκκαθαρισμένη απαίτηση σε βάρος του ανακόπτοντος και ήδη αναιρεσιβλήτου, αφού το ποσό αυτής (απαίτησης) δεν είναι ακριβώς καθορισμένο, ούτε μπορεί να εξευρεθεί με τη διενέργεια μαθηματικών πράξεων αλλά αντιθέτως καθορίζεται μετά από προσφυγή σε στοιχεία κείμενα εκτός του τίτλου και ειδικότερα στην προσκομιζόμενη από τις καθών η ανακοπή και ήδη αναιρεσείουσες .../21.7.2010 βεβαίωση της 45^{ης} Διεύθυνσης του Γ.Λ.Κ.. Ενόψει

των ανωτέρω παραδοχών της προσβαλλόμενης απόφασης και σύμφωνα με όσα έγιναν δεκτά ανωτέρω στη σκέψη 5, το δικάσαν Τμήμα, κατά το μέρος που δέχθηκε με την πληττόμενη απόφασή του ότι η εκδοθείσα επί εφέσεως 1164/2000 απόφαση του II Τμήματος δεν αποτελεί εκτελεστό τίτλο κατά την έννοια το άρθρου 904 του ΚΠολΔ, δεν έσφαλε ως προς την ερμηνεία και εφαρμογή των διεπουσών την επίδικη υπόθεση διατάξεων και εκτιμώντας σωστά το διατακτικό της ανωτέρω απόφασης ορθώς έκρινε ότι από αυτό δεν επιτάσσεται σε βάρος του Ελληνικού Δημοσίου υποχρέωση πληρωμής από 1.1.1997 της αναπροσαρμοσθείσας με την .../1.3.1999 πράξη του Γ.Λ.Κ. σύνταξης του δικαιοπαρόχου των ήδη αναιρεσειουσών. Και τούτο διότι, ανεξαρτήτως του ότι στο δικόγραφο της εφέσεως επί της οποίας εκδόθηκε η 1164/2000 απόφαση του II Τμήματος δεν περιέχεται κανενός είδους καταψηφιστικό αίτημα, η περιεχόμενη στο διατακτικό της εν λόγω απόφασης διάταξη ότι η με την ανωτέρω πράξη του Γ.Λ.Κ. αναπροσαρμοσθείσα σύνταξη ορίζεται πληρωτέα από 1.1.1997 δεν αποτελεί καταψήφιση ορισμένου χρηματικού ποσού αλλά προσδιορισμό του χρονικού σημείου γενέσεως του περί αναπροσαρμογής της συντάξεως του δικαιοπαρόχου των αναιρεσειουσών δικαιώματος καθώς και των επί μέρους παροχών που προκύπτουν από αυτό. Αντιθέτως, κατά τη μειοψηφούσα γνώμη, η 1164/2000 απόφαση του II Τμήματος εκτός από διαπλαστικό έχει συγχρόνως και καταψηφιστικό χαρακτήρα και ως εκ τούτου νομίμως αποτελεί εκτελεστό τίτλο κατ' άρθρο 904 παρ. 2 περ. α' του Κ.ΠολΔ και περιάπτεται τον προβλεπόμενο στο άρθρο 918 του ΚΠολΔ εκτελεστήριο τύπο, αφού από το περιεχόμενό της και δη από την

προαναφερόμενη διάταξη που διαλαμβάνεται στο διατακτικό της συνάγεται ότι εμπεριέχεται σε αυτήν όχι μόνο η μεταρρύθμιση της .../1.3.1999 πράξης του Γ.Λ.Κ. με τον καθορισμό διαφορετικού χρόνου έναρξης καταβολής, (από 1.1.1997 και όχι από 1.9.1997 που οριζόταν στην πράξη), της αναπροσαρμοσθείσας με την πράξη αυτή σύνταξης του δικαιιοπαρόχου των αναιρεσειουσών αλλά και επιταγή προς τα αρμόδια όργανα του αναιρεσίβλητου Ελληνικού Δημοσίου να πληρώσουν τα αυξημένα ποσά της αναπροσαρμοσθείσας σύνταξης που προκύπτουν από το χρόνο αυτό. Το Τμήμα δε που έκρινε αντίθετα με τα ανωτέρω, εκτιμώντας διαφορετικά το περιεχόμενο της εν λόγω απόφασης, έσφαλε και είναι κατά τούτο αναιρετέα. Η γνώμη αυτή, όμως δεν κράτησε.

7. Εν όψει των ανωτέρω, απορριπτομένου ως αβασίμου του πρώτου λόγου αναιρέσεως παρέλκει η έρευνα της βασιμότητας του δεύτερου λόγου αναιρέσεως, καθόσον η εξέτασή του προϋποθέτει την παραδοχή ότι η προσβαλλόμενη απόφαση έσφαλε δεχόμενη ότι η επίμαχη 1164/2000 απόφαση του II Τμήματος δεν αποτελεί εκτελεστό τίτλο κατ' άρθρο 904 του ΚΠολΔ, γεγονός που σύμφωνα με όσα προαναφέρθηκαν δεν συντρέχει.

8. Κατόπιν αυτών και εφόσον δεν προβάλλεται άλλος λόγος, η ένδικη αίτηση αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμη και να διαταχθεί η κατάπτωση του κατατεθέντος παραβόλου υπέρ του Δημοσίου (άρθρο 73 παρ. 4 του Κώδικα Νόμων για το Ελεγκτικό Συνέδριο, που κυρώθηκε με το άρθρο πρώτο του ν. 4129/2013, Α' 52 και άρθρα 61 παρ. 3 και 117 π.δ. 1225/1981), απορριπτομένου του αιτήματος των αναιρεσειουσών που ηττήθηκαν για

επιδίκαση δικαστικής δαπάνης ως μη νομίμου (άρθρο 123 του π.δ. 1225/1981, όπως αντικαταστάθηκε με το άρθρο 12 του ν. 3472/2006 σε συνδυασμό με το άρθρο 275 παρ. 1 του Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας).

Για τους λόγους αυτούς

Απορρίπτει την αίτηση για αναίρεση της 3445/2011 οριστικής αποφάσεως του II Τμήματος του Ελεγκτικού Συνεδρίου.

Διατάσσει την κατάπτωση υπέρ του Δημοσίου του κατατεθέντος παραβόλου αναίρεσης και

Απορρίπτει το αίτημα των αναιρεσειουσών για επιδίκαση δικαστικής δαπάνης.

Κρίθηκε και αποφασίστηκε στην Αθήνα, στις 11 Ιουνίου 2014.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ
ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΡΑΒΟΚΥΡΗΣ

Ο ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ
ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΤΣΑΚΑΝΙΚΑΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ
ΙΩΑΝΝΑ ΑΝΤΩΝΟΓΙΑΝΝΑΚΗ

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στις 5 Οκτωβρίου 2016.

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ
ΑΝΔΡΟΝΙΚΗ ΘΕΟΤΟΚΑΤΟΥ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ
ΕΛΕΝΗ ΑΥΓΟΥΣΤΟΓΛΟΥ